

EN DAT IS...?

Ge moet het maar tegen komen!

Een tijd geleden stond ik bij de producten 'snelverkoop' in de Carrefour en naast mij dook een oude gekende op die ik al een halve eeuw niet meer had gezien. Hij was in het gezelschap van een andere man die ik niet kende.

Om zeker te zijn dat hij het was, liep ik een paar meters achter hen en zei met halfluide stem: "*Slappen.*" Hij had het gehoord, kende zijn roepnaam van vijftig jaar geleden nog en ging op de rem staan. Hij draaide zich om en zei: "*Godv... suske wiet.*" Ja, dat was ik. Prettig weerzien, maar wie was die andere man? Niet mijn zaak, maar... zoals gewoonlijk sprak ik weer voor mijn beurt en zei: "*Ha, da's 'n een kameraad zeker?*" Hij stelde hem voor als zijn vriend Gilbert en ik dacht: "*Kameraad zeggen ze alleen nog in Rusland, vriend is chiquer.*" En om mijn vervelende vragen voor te zijn zei hij vervolgens: "*Hij was mijn vriend maar is nu mijn man.*" En daar stond ik dan met blozende kaakjes en een mond vol tanden.

Gelukkig geen valse want dan lagen ze in mijn karreke. Ik redde mij nog met sorry te zeggen maar geen van ons drie wist waarom, want we zijn 2023.

's Anderendaags heb ik nog eens nagedacht over mijn nodeloos schrikmoment en ben tot de constatacie gekomen dat mensen, ongeacht wie of wat ze zijn, met de woorden *'dit is mijn vriend, vriendin, man, vrouw'* aantonen dat ze samen gelukkig zijn. Toch één van de kostbaarste betrachtingen in een mensenleven. Maar niettemin blijft het tegenwoordig moeilijk om zelf in te schatten hoe de band is tussen personen en heb ik me voorgenomen geen vragen meer te stellen. Ik leg de bal in hun kamp met de wetenschap dat ze vlug zullen schoppen. Vroeger zei men: *"Elk zien prumme en zienen toebak."* 't Zal er zeker iets mee te maken gehad hebben, maar 'k heb het nooit verstaan... hoho.

'Echte vriendschap is onbetaalbaar.

Echte vrienden leert ge kennen als het eens slecht gaat.

Het zijn niet allemaal vrienden die naar u lachen.

Vriendschap is te koop, maar geld op, vriend weg...'

Allemaal wijsheden die voortvloeien uit ondervindingen maar ook zo moeilijk te verkopen zijn aan youngsters. Tot ze zelf tegen de spreekwoordelijke muur lopen. We moeten er niet dun over doen, allemaal hebben we al eens een buil opgelopen.

En nog een weetjedatje: als iemand u tegenkomt in gezelschap van een dame die niet de uwe is, zeg dan niet: *“Dat is mijn nicht.”* Dit is zo oud als de straat, niemand gelooft dat nog, afgezaagd! Zeg beter: *“Dat is een vinkenierster, een zangkeurster.”* Geen vragen en weg zijn ze. Gered! Hoho.

Jef en Pol waren vrienden al van in het moederhuis, gingen samen naar de kleuter, jongensschool, stonden samen tegen de muur, hadden hetzelfde kostuum aan op hun plechtige communie, gingen samen uit, wilden met dezelfde dansen... en werkten in de bouw bij dezelfde metsersbaas.

Een Siamese tweeling die niet te scheiden was?

In het weekend zaten ze na de zetting aan de toog te wachten op hun bloem en frankskes en bespraken daar al wie er op maandag zou metsen en wie de aanbrenger zou zijn van stenen en mortel. Op zo een maandag ging het lelijk mis. Jef stond op de stelling te metsen en Pol kroop via een ladder (alleen, twee stijlen met plankskes tussen) met een lading bakstenen naar boven. Eén van de sporten brak en Pol donderde met een luide schreeuw naar beneden. Jef had het gehoord, wist direct dat het niet goed was en kroop langs één van de stellingpalen naar beneden. Hij zag zijn boezemvriend daar levenloos liggen tussen een hoop scheldestenen. Pol reageerde niet meer, bloedde uit neus en oren en Jef was in shock. Samen met de baas voerden ze de onfortuinlijke met het camionneke naar het hospitaal.

Na een paar onderzoeken was het verdict: *“Patiënt ligt op het eerste verdiep in de coma in kamer 23, het is afwachten, geduld!”* Jef haastte zich naar kamer 23 om zijn kameraad te zien maar aan kamer 1 liep hij al op zuster Ursula, de bewaakster van het eerste verdiep. Zo één om gendarmen uit te kweken. Gelukkig was ze non. Haar stem weerklonk als een bel door de gang en op alle kamers kroop iedereen onder de lakens, op Polleke na. *“Hella metserke,*

schoenen en overal uit, 't es hier geen traveau hé, tien minnutjes bezoek of 'k kom hu uitholen zulle."

En zo geschiedde. Jef stapte op zijn kousen en in ondergoed de kamer binnen en zag daar zijnen maat liggen: handen gevouwen, grote plakker op zijn voorhoofd met de afmetingen van een baksteen. Allee, bij een overledene zou men gezegd hebben: *"Oheere, hee lag dor schune..."* Maar hij was niet dood! Jef blètte tranen met tuiten en van ontratie stapte hij op zijnen vélo in zijn ondergoed.

In het vinkenlokaal was de val van Pol hét toognieuws en hoe meer het verteld werd hoe hoger en hoe meer bakstenen, ge kent dat hé. De lokaalhoudster die in de oorlog in het veldhospitaal had gewerkt zei tegen Jef dat hij veel moest praten tegen Pol; over zaken van vroeger, de vinken, voorlezen uit de gazet of boekskes...

Jef sloop langs het bureel van zuster Ursula met van alles en nog wat en vertelde, las voor uit seksboekjes uit Holland maar Pol gaf geen kik, niets!

Plots kwam een klein oud nonneke de kamer binnen en Jef moffelde de boekskes weg maar ze zei: *"Jef jongen, 'k eb die ook."* Ze zei dat ze Ursula aan het werk

had gezien, had haar plaats ingepalmd en dat was nog niet effen. Ze stelde voor dat hij een vink van Pol meebracht die goed zong en mogelijks zou dit Pol uit zijn coma kunnen halen.

Ooit was het gelukt met een patiënt toen ze in zijn oor riep: *“Der zit ‘n een anderen vent bij uw madam!”* Op tien seconden was hij gekleed en naar huis, een leugentje voor bestwil.

Eén probleem: de kooi met vink op de kamer krijgen, of eigenlijk niet? Het masseurke smeedt een koord door de venster en trok de kooi naar het eerste verdiep. Ge moet er maar opkomen, hoho.

Het nonneke verdween en de vink begon te zingen. Jef hield Pol in de gaten, net twee wassen beelden. En plots bewoog een wijsvinger van Pol op het ritme van de zang. Jef had het gezien, raakte in paniek en drukte op de noodknop. Ursula en een dokter kwamen de kamer met veel zwier binnen en... de vink stopte en Pol ook.

Hoe meer Jef vertelde wat hij gezien had hoe meer ze dreigden van hem op het vierde te steken bij de rode plastrons. Nogmaals vloog hij met hebben en houwen buiten.

Het vinkenlokaal was nog de enige plaats waar hij geloofd en gesteund werd maar zijn kansen waren opgebruikt. Dacht hij!

Opeens stond het klein oud nonneke naast hem en bestelde 'n een trappist en zei tegen Jef dat ze hem geloofde en ze een idee had... Ze had op haar kamer nog een draagbaar platenspelerke.

Jef moest alleen maar een plaatje met vinkenzang, een lat en krijtje mee brengen en Ursula proberen te dribbelen... 's Anderendaags ging hij op bezoek met een 45-toerenplaatje in zijn vestzak, een krijtje en een regel in zijn broekspijp.

Maar de gangfurer had hem gezien en hield hem tegen. Ze bekeek hem van kop tot teen en zag plots hard in zijn broekspijp. Jef zweette als 'n een ezel... "*Ewel metserke, wa es dat dor in uwen broek?*", vroeg ze. Hij besepte dat het zijn laatste kans was om Pol te helpen en probeerde een toogzeveringske en zei: "*Masseur, 'k ben dor just tegen een schuun verpleegsterke gelupen en voilà, 'k ben ne kik n'en vent hé. Moek het 'n een kier tunen?*"

En ja, het lukte; Ursula werd bloedrood, maakte kruisteken na kruisteken en spurte naar de kapel. Jawadde.

Het trappistennonneke had alles gezien en lag plat van het lachen maar alles stond klaar. Het plaatje met vinkenzang werd opgelegd, de regel in Pol zijn ene hand gestoken en het krijtje in de andere, Jef riep: "*Teken de goede!*"

Vier ogen waren op onze vinkenier gericht en ja, plots begon hij streepjes te zetten... De dokter werd er bijgehaald en Jef zijn eerste verhaal klopte dus.

Maar nu bleef de vink zingen. Na tien minuten riep Jef: "*Latten op de grond!*", Pol stopte, trok zijn ogen open en zei: "*Nondejeu, 'k zitte in den hemel*", want naast hem stond het reddende nonneke. Twee dagen later zaten ze terug aan de toog in het lokaal. Niet met twee maar met drie; twee exports en 'n een trappist! Hoho!

Jaren later zijn onze onafscheidelijke vrienden samen naar het rusthuis gegaan voor een rustige oude dag... Mis!...

Ursula was daar ondertussen directrice geworden... den truuk met de lat lukte niet meer...

LUCIEN van Gent